

הרגלים רעים – קטעים מהספר

1.

פרק הפתיחה: עמירם מודיע לאביו, אלימלך בן ציון, שהוא זקוק להשתלת כבד. בהמשך – עמירם ובן ציון בדרכם ללונדון.

למטה, ברחוב

”אני הולך למות, אבא.”

רק מתוך הרגל מטה אלימלך בן-ציון את גופו, רוכן מעבר לשולחן ומכוון את אוזנו אל עמירם.

”מה? מה אמרת?”

”אתה שמעת.”

”לא. תגיד עוד פעם.”

”אני הולך למות, אבא,” אומר עמירם.

בן-ציון מתיישר. ”תעשה לי טובה, עמי,” הוא אומר ומניח את כף ידו על זו של בנו, ”אל תבלבל לי את המוח.” כולם הולכים למות. כולם. והוא, שהיום הוא בן שבעים ושבע, כבר הביט, כמו שאומרים, למוות ישר בעיניים. ולא פעם אחת.

”זה רשמי,” אומר עמירם, ”הכבד שלי גמור. עכשיו חזרתי מדוקטור ברכה. הוא אמר שזה עניין של בין חצי שנה לתשעה חודשים.”

בן-ציון מביט בו, בבנו שעומד למות. איפה, איפה הן העיניים העגולות, התמימות? במקומן הוא מוצא זוג חביתיות שמבטן הדהוי מתרוצץ בחוסר מנוחה על הקירות, על השטיח, על העציצים, על דגל קטן שמקשט את שולחן העבודה ומשם אל החלון. ”תשעה חודשים?”

”בין חצי שנה לתשעה חודשים, ”מתקן עמירם. הוא מתחיל לבכות פתאום, ללא קול, והעיניים הצהובות כמו נמסות ומטפטפות את עצמן לתוך קמטי האף. ”מספיק!“ נוזף בו הזקן, ”תפסיק עם זה תכף ומיד.” הוא מביט לצדדים, בודק אם לא התגנב למשרד עד ראייה. ”אני מבקש ממך עמירם, תשלוט בעצמך.” עמירם מנגב את דמעותיו בשולי חולצתו. ”החברים שלי, כשהם הלכו למות, כשהחבל כבר הקיף להם את הצוואר, הם שרו התקווה! ואתה כאן בוכה לי כמו תינוק.” הוא מושיט לבנו ממחטת נייר. עמירם מקנח את אפו. הוא אומר: ”אוקיי, אני בסדר עכשיו.”

”אז זה מה שרצית להגיד לי, שאתה הולך למות?”

”יש עוד משהו.”

”אני שומע.”

”יש סיכוי. סיכוי קטן.”

בן-ציון נדרך.

”כבד חדש. השתלה. אם ימצאו לי כבד מתאים ובזמן, זאת אומרת, אז יש לי, זה מה שאומר דוקטור ברכה, חמישים אחוז סיכוי לשרוד – חמש, שבע, אולי אפילו עשר שנים.”

”חמישים אחוז. חמש או עשר שנים, ”חוזר בן-ציון, משנן. המספרים האלה לא עושים את כל העניין ליותר מובן. או מדויק. או נכון.

עמירם שותק. בן-ציון שם לב שלעור פניו גוון ירקרק. אולי זאת תאורת הניאון במשרד בתוספת שמי החמסין שבחוץ.

”נעשה כל מה שצריך, ”אומר בן-ציון.

חיים שלמים עברו, שבעים ושבע שנים, ורק עכשיו מתעורר בלבו הקשה של אלימלך בן-ציון הצורך המביש הזה להגיש ערעור. אבל למי פונים? מי כאן בעל הבית? מי באמת מנהל כאן את חשבון האסונות והנסים?

”זה ניתוח יקר, ”אומר עמירם, ”עושים אותו בלונדון.”

”כמה?”

”מאה, אולי מאה חמישים אלף דולר.”

”מאה חמישים אלף דולר, ” חוזר בן-ציון על המילים. אולי אם ילעס אותן מעט, הן יתעכלו ביתר קלות. הוא קם וניגש לחלון. למטה, ברחוב יבנה, משאית זבל צבועה בירוק וצהוב כמו צעצוע, חוסמת את הכביש. כנראה סיבוב שהיקפו לא נאמד נכון. נהגים זועמים יוצאים וצועקים על נהג המשאית וזה על זה. שום דבר אינו סופי חוץ מהסוף עצמו, חושב בן-ציון, אבל הרגשת עלבון צורבת בתוכו פתאום, כאילו משאית הזבל התקועה שם למטה היא מין משל קיומי פשטני ובוטה.

”נצטרך למכור את החברה, ” הוא אומר.

מגידו 19 דירה 5

בלילה, בערבו של יום השנה למותה של אשתו לאה, מנוחתה עדן, אלימלך בן-ציון מתקשה להשתין. הוא עומד מול האסלה, וכל המתים, אולי לא כולם, אבל רובם, צצים בזיכרונו, ומשום מה, באיזשהו אופן מוזר, מצליחים לשבש את שחרור השלפוחית. בן-ציון סופר אותם בזהירות, לאט, שומר על סדר כרונולוגי, מקפיד על כל שם, כינוי, דרגה ותפקיד, אבל כשהוא מגיע לעשרים ושניים הספירה מתבלבלת והוא נאלץ להתחיל מחדש. עד שפתאום נתקעת לה בין רוחות הרפאים לאה'לה בעצמה. ”נו, די כבר, מספיק, ” היא אומרת לו בקולה הצרוד מסיגריות, ”זה קרה כל כך מזמן שאולי זה בכלל לא קרה.”

הסכר נפרץ. זרם עז ניתק מגופו ונופל למים ברעש.

ביואי. בואינג

”לפעמים יש כל מיני עיכובים שכדאי להביא בחשבון, ” אומר בן-ציון. שש בבוקר. הם צריכים להיות בשדה התעופה שלוש שעות לפני הטיסה, אבל בן-ציון מתעקש להגיע תמיד, לכל מקום, מוקדם ככל האפשר. לא עולה על דעתו שהנסיעה הזאת עומדת למחוק יום שלם מתשעת החודשים שנותרו לבנו על פי הערכת הרופאים.

"מצד שני אין שום טעם להיות מודאג כל הזמן. הדאגה הזאת רק עושה אותך יותר חולה." לתוך החלונות הפתוחים של הביואיק זורם ריח גסיסת הלילה. מעבר לפרדסים הטובלים בערפל צצות ערמות ערמות של בתי מגורים. אסתי לופתת את ההגה בכוח עד שפרקי אצבעותיה מלבינים. היא מחפשת את עיניו הגוועות של בעלה במראה ומחייכת אליו. "אבא שלך צודק, עמי, היא אומרת. אתה צריך להיות טיפה יותר אופטימי." הוא מחזיר אליה חיוך מר.

אלימלך בן-ציון מסתובב אל עמירם השרוע במושב האחורי ופניו הרזות שקועות בין כתפיו. "אתה זוכר איך פעם, כשנסענו ברכבת לחדרה, שאלתי אותך, תגיד לי עמי, מה יש לנו הכי הרבה בארץ שלנו? ואתה ענית לי, בלי שמץ של היסוס, מה שיש אצלנו בארץ הכי הרבה זה חוצלארץ. זוכר? היית בן שש או שבע." אסתי צוחקת בנדיבות. היא בטח כבר שמעה את הסיפור הזה שמונים פעם לפחות, אבל היא יודעת שהזקן אוהב אותה כשהיא צוחקת.

עמירם מתגעגע לצחוק הזה מראש.

"עמי, היא אומרת לו דרך המראה, "אני אגיע ללונדון בעוד שבועיים, מקסימום שלושה, כשרק יירגעו קצת העניינים במשרד."

אחר כך, בשדה התעופה, הם נפרדים בלי לגעת זה בזה. רק כשהיא כבר רחוקה ממנו הוא פונה לאחור, ובדיוק באותה שנייה, על פי בקשתו הטלפאטית, גם היא מסתובבת. היא מחייכת ואז נוגעת בשפתיה ושולחת אליו את מגע פיה בנפנוף אצבעות.

כעבור כמה שעות, באשנב במטוס, נחשף בין קרעי העננים כרך שמשטרע עד מעבר לאופק. קול גבר מדקלם במערכת הכריזה: "גבירותי ורבותי בעוד דקות אחרות ננחת בנמל התעופה גאטוויק. שעה מקומית, שלוש וחמש דקות אחרי הצהריים, מזג האוויר בלונדון, מעונן, תשע מעלות..."

הדיילת רוכנת אל עמירם: "מר בן-ציון? כיסא גלגלים יחכה לך ביציאה מהמטוס,

בבקשה תישאר לשבת עד שכל הנוסעים האחרים יצאו."

"תודה, קוטע אותה בן-ציון, "הוא לא זקוק לכיסא גלגלים."

הדיילת, גבירה גבוהת מצח וקפוצת שפתיים, מעבירה את עיניה מבן-ציון לעמירם ובחזרה. "אתה בטוח?" היא שואלת. האיש נראה חולה, אומרות עיניה, חולה מאוד.

רצפת המטוס נוטה אל האדמה, והיא נאלצת להיאחז בגב המושב.

”בהחלט, ” אומר בן-ציון, ”בהחלט. הוא יכול ללכת. ואם תהיה בעיה, אני אעזור לו. אני אבא שלו.”

[ניתן לרכוש את הספר - כאן - באתר ההוצאה לאור](#)

[חזרה לאתר](#)

אגור שיף, © 2013 כל הזכויות שמורות